

32ste zondag door jaar/Inzegening Mariakapel

Lc. 20, 27-38

Ingrijpend, beste broeders en zusters, is het als kinderen één van hun ouders gaan begraven, maar nog ingrijpender is het omgekeerde: als ouders één van hun kinderen moeten begraven. Toen ik in Utrecht nog parochiepriester was, vlak bij het kinderziekenhuis, vlak bij de kathedraal van Utrecht, heb ik meerdere keren kinderen, maar ook pubers, jongens en meisjes van 16, 17, 18 jaar het sacrament van de zieken moeten geven omdat ze zouden gaan sterven.

Intens verdriet is er dan. En nu ik vandaag naar Acht ben gekomen voor de inzegening van de Mariakapel denk ik ook spontaan aan de pietà, Maria, met het lichaam van haar dode zoon op haar schoot. Even afgezien van alle theologische betekenis van de dood van Jezus; je ziet daar gewoon een moeder met een dood kind op haar schoot. Intens lijden.

Dat is ook het geval in de eerste lezing. Een lezing die, denk ik, voor ons wat moeilijk te verstaan is. U moet terug naar de tweede eeuw voor Christus. Vanaf de vierde eeuw is heel het Middellandse Zeegebied in de greep gekomen van de Grieken, Alexander de Grote, en overal wordt de cultuur vergriekst. Ook heel veel Joodse mensen passen zich aan aan de Griekse cultuur en vergeten de wetten van Mozes. Onder andere ook de spijswet van Mozes.

Dat is de achtergrond van de tekst van vandaag, want u hoort dat rechtzinnige Joden, orthodoxe joden, Makkabeeën, weigeren om varkensvlees te eten, dat immers in de Joodse spijswetgeving, verboden voedsel is. En misschien voor ons als christenen is de hele casus eerder een teken van geloofsfanatisme dan van geloofstrouw. Wij christenen, wij geloven niet meer dat de spijswetten gelden, maar als u zich probeert te concentreren op de joodse mensen die probeerden trouw te zijn aan de wetgeving van Mozes, dan zie je dat gebeuren: die moeder met haar kinderen die worden gearresteerd en die kinderen worden één voor één door de koning vermoord. Een moeder die haar kinderen verliest. Ze kan het dragen, mede ook, denk ik, door het geloof dat die kinderen, die vandaag aan het woord komen, uiten. Ze geloven namelijk dat God sterker is dan die wrede koning en hen in het andere leven zal opvangen. God, de God van Israël is trouw.

En diezelfde overtuiging die klinkt ook vandaag in de evangelielezing. Sadduceeën komen bij Jezus, voorname Joodse mensen die niet geloven in het eeuwig leven en die Jezus proberen schaakmat te zetten met een hele wonderlijke casus. Het heeft te maken met de Joodse wetgeving rond het zwagerhuwelijk: als een man zonder kinderen sterft dan moet zijn broer proberen om een nageslacht op zijn naam bij de weduwe te verwekken. En zo is dat gegaan, maar het is niet gelukt, er zijn überhaupt geen kinderen gekomen, maar ze zijn wel alle zeven gestorven. En nu is de vraag bij de opstanding: van wie zal zij dan de vrouw zijn? Een casus die natuurlijk enerzijds lachwekkend is, maar tegelijkertijd ook Jezus probeert te vangen. Maar Jezus zegt vandaag:

‘jullie hebben geen weet van wie God is. Want God is geen God van doden, maar een God van levenden en überhaupt zal er in dat andere leven helemaal niet meer sprake zijn van huwen en gehuwd worden, want de mensen zullen zijn in het eeuwig leven als engelen.’ Maar opnieuw is de centrale gedachte in de tekst: God is trouw: vandaag, morgen en over de grens van dit aardse leven heen. Wij, christenen, wij geloven dat op basis van wat er gebeurd is op de paasmorgen. God heeft zijn trouw aan de gestorvene Christus getoond door hem door de dood heen te halen en een nieuw en ander leven te geven, opstandingsleven. Als wij hoop hebben op eeuwig leven is dat uiteindelijk gefundeerd in het geheim van Pasen.

Deze hele maand november staat eigenlijk een beetje in het teken van leven en dood. Afgelopen zaterdag hebben we nog Allerzielen gevierd en we gaan toe naar het einde van het kerkelijk jaar. De schriftlezingen deze maand staan allemaal in het teken van het einde van ons leven en het einde van de geschiedenis. En ook in ons hart kan er twijfel zijn, kan er aanvechting zijn. Heel veel mensen vandaag worstelen met die vraag: wat mag ik hopen? Ik hoop dat de schriftlezingen van deze dag het geloof in Gods trouw mag versterken en verdiepen, ook als we zelf te maken hebben met rouw, met het verlies van dierbaren. Juist dan moge geloven dat God hen en ons vasthoudt en tot voltooiing zal brengen. Dat was het geloof dat Maria op de been hield toen ze haar dode zoon op haar schoot had. En ze heeft de Verrezenen moge zien. Dat wij vanuit dat paasgeloof moge leven voor Gods aangezicht. Amen.

Mgr. De Korte, bisschop van 's Hertogenbosch